

มีวันนี้ เพราะเรียนเคมีที่บางแสน

พัชนี หาญประมุขกุล (หนอน)

sc3 (เคมี 1)

คำ 23 พ.ย. 52 ได้รับโทรศัพท์จากจุ่ม (จุ่มพล เหมะคีรินทร์) โทรมาบอกว่าคณะวิทย์จะจัดงานครบรอบ 35 ปี...
โอ้โฮ!! อะไรมันจะนานขนาดนั้น แต่เออเราก็ 50 แล้วนี่ จุ่มบอกให้ช่วยเขียนถึงเรื่องราวสมัยที่เรียน ก็ลองดู

ต้องนั่งรำลึกถึงตอนเรียนอยู่ปี 1 คณะวิทย์ คณะของเราเป็นคณะเล็กๆ พวกเราเป็นรุ่น 3 มีรุ่นพี่รุ่น 1 เรียนปี 3 อยู่ประมาณ 10 กว่าคน มีสองวิชาเอก คือ คณิตศาสตร์ และชีวะ รุ่นพี่รุ่น 2 อยู่ปี 2 อีกประมาณ 20-30 คน มีวิชาเอกเพิ่มคือ ฟิสิกส์ ส่วนพวกเราเป็นรุ่นที่ 3 มีประมาณ 60 คน มี 4 ภาควิชาคือ เคมี ฟิสิกส์ คณิตศาสตร์ และชีววิทยา

นักศึกษาส่วนใหญ่เป็นเด็กต่างจังหวัด เกือบทั้งหมดอยู่หอในมหา'ลัย มีหอหญิงและหอชาย น้อยคนนักที่ไม่อยู่หอ เช่น อึ้ง (ชัชวาลย์) เพราะบ้านอยู่หนองมน แต่อึ้งก็ชอบมาสิงอยู่กับเพื่อน นอกจากนั้น ยังมีบ้านพักอาจารย์ในมหา'ลัยด้วย สมัยนั้นพวกเราจะใช้จักรยานในการเดินทาง ถ้าไม่มีก็เดินเอา

ตอนปี 1 พวกเราจะถูกรับน้องมหา'ลัย รับน้องคณะ รับน้องจังหวัด ทำให้เรารู้จักรุ่นพี่และเพื่อนๆ เวลาที่มหา'ลัย มีกิจกรรมใหญ่ เช่นงานวันเกิดมหา'ลัย เราก็จะจัดกันที่ตึกโภช(โภชนาการ) และถ้าเป็นกิจกรรมคณะฯ จะจัดกันที่ตึกฟิสิกส์เป็นส่วนใหญ่ เช่น ทำบุญคณะฯ กิจกรรมเพื่อความสามัคคี เช่น ลอกสระน้ำที่อยู่ระหว่างตึกฟิสิกส์ และตึกเคมี (ตอนนั้นผมไปหมดแล้ว น้องๆ คงไม่รู้ว่ พวกพี่เหนื่อยแค่ไหน กว่าจะลอกเสร็จ) หรือร่วมกันสร้างศาลาชาयน์ที่ปลายตึกฟิสิกส์ เอาไว้นั่งอ่านหนังสือหรือนั่งเล่น สมัยนั้น คณะฯ มีแค่ 3 ตึก คือ ตึกฟิสิกส์ ชีวะ ตึกเคมี ตึกฟิสิกส์ จะมีห้องกิจกรรมนักศึกษา ส่วนตึกเคมีเป็นตึกที่ใหม่สุด ชั้นปีเดียวกันก็ถือว่ากลมเกลียวกันมาก มักจะเป็นตัวตั้งตัวตีในกิจกรรม ที่เด่นๆ ก็เรื่องกองเชียร์ การแข่งกีฬาระหว่างคณะในมหา'ลัย พวกเราแบ่งกลุ่มซ้อมเพลงเชียร์ ตุ่ม(ศุภรัฐ)เป็นคนแต่งเพลงเชียร์ บางคนก็เป็น Cheer Leader ทำให้คณะฯได้รางวัลกองเชียร์ดีเด่นต่อเนื่องหลายปี

สมัยนั้น ข้างตึกฟิสิกส์จะมีต้นยางอินเดีย และส่วนหลังตึกมีแนวต้นกระถินณรงค์และมีม้านั่งอยู่ ทำให้เป็นที่ชุมนุมเวลาตอนคอยเข้าเรียน พวกเราจึงมักจะมานั่งตอนเย็น หรือเสาร์-อาทิตย์

สมัยนั้นในมหา'ลัย มีต้นมะพร้าวมาก มหา'ลัย มีรายได้จากการขายมะพร้าว ครั้งหนึ่งพวกผู้ชายมาชวนพวกผู้หญิงไปช่วยกันหาข้าวลิงกัน คนขึ้นมะพร้าวเก่งๆก็คือนิล นิลจะฟันลูกทิ้งลงมา ส่วนคนข้างล่างก็ปอก เฉาะใส่กระตัก แล้วก็ช่วยกันกิน พอ นิลลงมาก็ต้องมาปอกเอง คิดแล้วก็สงสารเพื่อน แต่ก็สนุกมาก

เหตุการณ์ที่ประทับใจก็คือ พวกกันขี่จักรยานไปเขาเขียว ไม่คิดว่าไกลนัก ปรากฏว่า เจ็บกันแทบแย่ พวกเรา 10 กว่าคนออกเดินทางกันแต่เช้า ขี่จักรยานจากมหา'ลัย ไปตามทางดงมะพร้าวผ่านหนองมน วัดดอน ถึงศรีราชา ซื้ออาหารและน้ำขวด แล้วก็ขี่เข้าเขาเขียว สมัยนั้นเขาเขียวเพิ่งจะตัดถนน พวกเราต้องเข็นจักรยานขึ้นเขาแล้วปล่อยให้จักรยานไหลลงมา สนุกมาก ไปเล่นน้ำตกชั้นตาเถร แต่เกือบเกิดโศกนาฏกรรมเพราะเราถูกสูกหลอกให้กระโจนลงน้ำ เราว่ายน้ำไม่เป็น สุกรับปากว่าจะรับ แต่ไม่รับ ปล่อยให้เราจมน้ำ โชคดีที่ถีบตัวขึ้นมา และได้รุ่งเพชรช่วยได้ กลับจากเขาเขียวเราเลยตั้งใจไปหัดว่ายน้ำที่โรงแรมบางแสน เพราะตอนนั้นมหา'ลัยยังไม่มีสระว่ายน้ำ มหา'ลัยมีสระว่ายน้ำก็ตอนจะจบแล้ว ในปี 2525

พวกเรามีกิจกรรมเสมอหลังสอบเสร็จทุกเทอม เช่นไปเช่าบังกะโลแถวหาดวอนนภาจัด Party ไปจ่ายตลาดและทำอาหาร ก่อกองไฟ เอาเสื่อมาปูนั่งกันรอบกองไฟ ช่วยกันร้องเพลง ริ้งไล่จับปูลมที่ชายหาด เล่นกันจนตึก หรือ ไปเกาะเสม็ด ต้องอาบน้ำจากบ่อน้ำบาดาล มีเต็นท์ให้พวกผู้หญิงนอน ส่วนพวกผู้ชายนอนตากน้ำค้าง เพราะเต็นท์ไม่พอนอน

กิจกรรมร่วมกับอาจารย์ เช่นไปขอฝรั่งหรือมะยมที่บ้านอาจารย์มาทาน ทานข้าวบ้าน อ.บุญธรรม อ.บัญญัติ-ภาควิชาชีวะ หรือ อ.อรุณี ที่ช่วยทำอาหารเลี้ยงพวกเราวิชาเอกเคมี ตอนอาจารย์จะไปต่อ ดร.ที่ต่างประเทศ หรือทานข้าวบ้าน อ.สมพล หรือบางทีอาจารย์ก็พาไปเลี้ยงข้าวที่หาดบางแสน ครั้งหนึ่งสมัยที่ อ.ประภาพรณ เพิ่งเข้ามาสอน พวกเรา รวมกลุ่มเช่ารถไปเที่ยวอุทยานแห่งชาติดอยขุนตาล อ.ประภาพรณ ขอไปด้วย อาจารย์ขนเสื้อผ้าไปยอะเยะประมาณ สองกระเป่าใหญ่ พอถึงสถานีขุนตาล ด้วยความที่ต้องประหยัดเงิน ทุกคนต้องหิ้วสัมภาระของตัวเองขึ้นดอย และจ้าง ลูกหาบถือเสบียงขึ้นไป อาจารย์ถูกพวกเราทรมาน ต้องแบกของตัวเอง ในที่สุดลาน (วัชชัย)สงสาร ช่วยอาจารย์แบกขึ้นไป ทำ อาจารย์เข็ดไม่ขอไปเที่ยวกับพวกเราอีกเลย

ทุกปีจะมีงานวันเกิดมหา'ลัย คือ 8 กรกฎาคม จะมีงานเลี้ยงมอบเกียรติบัตรเรียนดีให้นักศึกษาของแต่ละคณะ จัดที่ตึก โภชนาการ บางทีก็มีงานวัด พวกเราก็ชวนกันไปดูหนังกลางแปลงที่วัดดอน เป็นหนังผีเสี่ยด้วย แถมเวลากลับมอต้องขี่ จักรยานเรียงเดี่ยว ผ่านดงมะพร้าวท่ามกลางแสงจันทร์ที่มีลมพัดเย็นเยือก บอกจริงๆ กลัวผีมากเลย (นี่ขนาดเรียนคณะ วิทยาศาสตร์เนี่ย)

ตอนปี 1 พวกเราเรียนรวมกัน และมาเลือกวิชาเอกกันในปี 2 เราเลือกวิชาเคมี รู้สึกโก้ๆ ว่าเป็นตึกใหม่ที่สุด จำได้ครั้งหนึ่งรุ่นพี่สองคนเรียกให้ไปช่วยล้างเครื่องแก้วที่ย้ายมาจากตึกชีวะ แรกๆ ก็ล้างประมาณหนึ่งคันรถเข็น ล้างไปได้ ไม่เท่าไร พี่ก็เข็นมาให้อีกหนึ่งคัน สักครู่ อ.อรุณี ก็มาสอนวิธีล้าง วันต่อมาก็สอนทำ Cleaning Solution สอนเตรียม สารเคมี ใช้เครื่องชั่ง Digital ทำงานได้ประมาณหนึ่งสัปดาห์ อาจารย์ก็บอกว่าจะจ้างให้ช่วยทำงานวิจัย เราก็รู้สึกดีใจ อาจารย์ทำวิจัยเกี่ยวกับ Pollution in water มีการตรวจ COD BOD และ Phenol เรามีหน้าที่ตรวจหา Phenol อุทัยทำ COD และ BOD และเพื่อนอีกหลายคน งานวิเคราะห์นี้ต้องทำที่ตึกเคมีตอนค่ำๆ กับอาจารย์ เพื่อนๆที่ว่าง เช่น อึ้ง ก็จะมาตามมาเป็นเพื่อน เพราะบางคืนกว่างานจะเสร็จก็เที่ยงคืน ทีหนึ่ง ทีสอง บางครั้งอาจารย์จะซื้อขนมมาฝากพวกเรา เพื่อนๆ ก็จะมาช่วยกิน เช่น ตุ่ม มาชวนกินข้าวต้มเมืองจีนกินกับเกลือ ใช้ Beaker หุงข้าวต้มด้วย Burner

เราทำงานกับ อ.อรุณี จนอาจารย์ไปเรียนต่อ พวกเราจบแล้วอาจารย์ถึงกลับมาสอนต่อ ช่วงปี 3 พวกเราต้องไปฝึกงาน เราเลือกไปที่กองวัดถุ่มพิช กรมวิทยาศาสตร์ และรพ.วชิรพยาบาล ได้เรียนรู้การทำงานในองค์กร จากการได้ไปฝึกงานที่ทำให้เราอยากเรียนรู้ถึงความเป็นพิษของสารต่างๆที่มีต่อสิ่งมีชีวิต จนได้ไปเรียนต่อปริญญาโท สาขาพิษวิทยา ซึ่ง จะเล่าทีหลัง

ครั้นปี 4 เป็นปีที่ต้องทำปัญหาพิเศษ การทำ Lab สมัยนั้นลำบากมาก น้ำกลั่นที่ใช้ในการทดลองต้องกลั่นเอง แต่กลั่นได้แค่ครั้งเดียวหรือสองครั้งไม่แน่ใจ แต่หากต้องการน้ำกลั่น 3 ครั้ง ต้องเข้ามาซื้อที่องค์การเภสัชฯ จำได้ว่าพวกเราในชุดนักเรียนนั่งรถสองแถวบรรทุกถังน้ำกลั่นเข้ากรุงเทพแต่เช้าเพื่อมาขอซื้อน้ำกลั่น กว่าจะได้กลับก็บ่ายมาก ระหว่างคอย ก็ไปค้นหนังสือที่ห้องสมุดกรมวิทย์ ถนนโยธี

ตั้งแต่เป็นรุ่นพี่ปี 2 พวกเรามักจะมีความคิดแปลกๆ ในการรับน้อง คือโหดแบบขำขำ รุ่นน้องบางคนก็รับไม่ได้ โกรธมาก ในขณะที่เดียวกันพวกเราก็เป็นตัวตั้งตัวตีในการเลี้ยงส่งรุ่นพี่ ทำ Theme ให้ซาบซึ้งเช่นดับไฟมืด แล้วทำการต่อเทียนคลอด้วยเสียงเพลง รุ่นพี่ซึ่งมีน้ำตาซึม แต่ในที่สุดพอพวกเราอยู่ปี 4 ต้องถูกรุ่นน้องเลี้ยงส่ง ก็รู้สึกกลัวว่ารุ่นน้องจะเอาคืน ไม่ยอมไปให้รุ่นน้องส่ง หนีไปอยู่บนตึกเคมี รุ่นน้องต้องมาเรียกและต้องสัญญาว่าจะไม่เอาคืน

ระหว่างคอยผลสอบจบ เราได้สมัครเรียนปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยมหิดล สาขาพิษวิทยา สอบผ่านข้อเขียน ได้เรียกสัมภาษณ์ อาจารย์ผู้สัมภาษณ์ให้เล่าถึงคณะวิทย์ ที่บางแสน เพราะอาจารย์ไม่แน่ใจว่าเราจะเรียนได้หรือเปล่า เพราะเป็นเคมีรุ่นแรกของบางแสน แต่โชคที่อาจารย์ท่านหนึ่งบอกว่า อาจจะเป็นข้างเผือกที่อยู่ในป่าก็ได้นะ

การเรียนปริญญาโทในสาขาพิษวิทยา ก็ได้เป็นรุ่นหนึ่งอีก ก็หลักรูเลามาก ไม่มีห้องพักนักศึกษา เวลาทำ Thesis ก็ต้องไปอาศัยเงินงบประมาณจากคณะเภสัชฯเพื่อไปเบิกหนูทดลอง ไปขอทุนและสารเคมีจากบริษัท FMC อาศัยห้องแล็บของภาควิชา สรีรวิทยา ฝั่งคณะวิทย์เพื่อทดสอบสารพิษ ต้องไปหัดเทคนิคการสกัดเลือดจากห้องปฏิบัติการเทคนิคการแพทย์ และต้องไปขอใช้เครื่องมือสกัดสารเคมีที่ศูนย์วิจัย รพ.รามา (ต้องล้างเครื่องแก้วที่ยืมมาใช้คืน อาศัย

ประสบการณ์จากการช่วยทำวิจัยกับ อ.อรุณี) และสุดท้ายต้องใช้เครื่อง GLC ของบริษัท เซลล์ แห่งประเทศไทย จำกัด จำได้ว่ากว่าจะจบ ต้องทำความรู้จักคนประมาณ 200 กว่าคน ต้องรู้จักตั้งแต่ภารโรงศูนย์วิจัย เจ้าหน้าที่เลี้ยงหนู จนกระทั่งหัวหน้าแผนก การฝ่าฟันนี้ น่าจะมาจากการเป็นรุ่นแรกของภาควิชาเคมีที่เรามักจะรู้สึกถึงงบประมาณที่ไม่ค่อยพอในสมัยเรียนที่บางแสน ทำให้ไม่รู้สึกลำบากมากนัก และเมื่อสอบจบ อาจารย์ Advisor ซึ่งเป็นที่ปรึกษาแนะนำให้ไปสมัครที่บริษัท เซลล์ แห่งประเทศไทย จำกัด และได้ยืนยันว่าสามารถทำงานได้ ทำให้มีโอกาสเข้าทำงานใน บ.เซลล์ในที่สุด ได้ทำงานอยู่บริษัทเซลล์ในฐานะนักเคมี ห้องปฏิบัติการแผนกเคมีเกษตร เป็นเจ้าหน้าที่ผู้หญิงคนเดียวของแผนก ทำอยู่ 2 ปี ก็ได้เป็นหัวหน้าห้องปฏิบัติการ

หลังจากทำงานใน 2-3 แผนก เป็นเวลา 11 ปี ก็มีโอกาสร่วมทุนทำบริษัท Sherwood Chemical Co. Ltd ต้อง Set Lab เลยมีโอกาสรับรุ่นน้องบางแสนเข้ามาทำงาน 3 คน บริษัทต้องการได้เคมีบางแสน เพราะไม่ใช่มหา'ลัยคุณหนูก็ได้ นอกจากนี้ ยังได้ อ.เต่า (วิทยา บางแสน รุ่น 7) มาเป็นที่ปรึกษาในงานวิจัยของบริษัทอีกด้วย

นี่คือส่วนหนึ่งของความทรงจำของนักศึกษาวิทยารุ่น3 เคมีรุ่น1 บางแสน ที่ได้นำเอาประสบการณ์มาใช้ในการเรียนต่อและทำงานจนมีวันนี้ที่ภูมิใจ ก็เพราะจุดเริ่มมาจากที่ได้เรียนเคมีที่บางแสน นั่นเอง

////////////////////////////////////